

РЕШЕНИЕ

№ 39260

гр. София, 12.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 57 състав, в
публично заседание на 29.09.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Людмила Коева

при участието на секретаря Елена Георгиева, като разгледа дело номер **4431** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 10а, ал.4, вр. ал.1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ). Образувано е по жалба на П. Й. Х. (Р. О. Н.), гражданка на Република Т., [дата на раждане] в [населено място], Т., подадена чрез адвокат М. С., срещу Отказ за издаване на виза тип „D“ от 27.03.2026 г., издаден от завеждащ консулска служба, „Консулска канцелария“ на Република България в [населено място], Република Т..

С жалбата се твърди, че отказът за издаване на виза е неправилен и необоснован, тъй като не отговаря на общите изисквания на чл. 59 АПК. Посочено е, че изложените в административния акт мотиви са бланкетни и неотговарящи на действителната фактическа обстановка, както и направения извод, че чужденецът не представя документ удостоверяващ, че пенсията ще се превежда по сметка в банка, действаща на територията на Република България. По същество от съда се иска да отмени отказа и върне преписката на административния орган за ново произнасяне.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, се представлява от адв. С., който поддържа жалбата и акцентира, че по делото е представено извлечение, видно от което пенсията на жалбоподателката се превежда в Република България. Претендира разноски по представен списък.

Ответникът- КДЛ в „Консулска служба“ на Р България в [населено място], Република Т., редовно призован не се явява и не се представлява.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не е встъпила в производството.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, приема

за установено от фактическа страна следното:

На 17.02.2026 г. жалбоподателката П. Й. Х. (Р. О. Н.) е подала заявление за издаване на виза вид "D" (за дългосрочно пребиваване) /л.24-гръб/, към което е приложила документ от институция за социално осигуряване Областна дирекция социална сигурност Б., удостоверяващ, че получава пенсия; уведомление от Областна дирекция социална сигурност Б., че пенсионното възнаграждение ще се изплаща по банкова сметка в „Търговска Банка Д“ АД; банково удостоверение от „Търговска Банка Д“ АД - клон С., ФЦ Хр. Б., удостоверяващо налични средства в размер на 6497,70 евро; нотариално заверен договор за наем на имот находящ се в [населено място]; декларация от наемодателя, че е съгласен жалбоподателката да бъде адресно регистрирана по местонахождението на имота и да ползва същия; документ удостоверяващ, че лицето няма съдебна регистрация; извлечение от гражданския регистър за жалбоподателя; застрахователна полица и копие на паспорт.

Видно от представено по делото копие на Приложение № 7, към чл. 34, ал. 1 Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визов режим /НУРИВОВР/, е постановен отказ за издаване на поисканата виза, с посочено основание чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ и с мотиви - "Апликантът не е представил документ удостоверяващ, че пенсията ще се превежда по сметка в банка, действаща на територията на РБ, съгласно чл. 23, т.2 от ППЗЧРБ". Отказът е връчен на жалбоподателя на 27.03.2026 г.

Съдът изиска от ДАНС съставените документи и становище по съгласувателната процедура, в отговор на което по делото е предоставена информация /л.66/, че няма изготвени писмени документи относими към воденото производство. Във връзка с процесното заявление е установено, че лицето кандидатства на основание чл.24, ал.1, т.10 от ЗЧРБ и има изразено отрицателно становище от Дирекция „Миграция“ – МВР, което е мотивирано с обстоятелството, че заявителят не е представил документ, удостоверяващ, че пенсията ще се превежда по сметка в банка, действаща на територията на РБ, съгласно чл. 23, т.2 от ППЗЧРБ. Направен е извод, че апликантът попада в хипотезата на чл.10, ал.1, т.17 от ЗЧРБ – не може да докаже достоверно целта и условията на пребиваване. Представено е и становището на Дирекция „Миграция“ – МВР. При така установеното от фактическа страна, съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал.1 АПК от процесуално легитимирана страна, поради което е допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Условията и редът, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България са регламентирани в Закона за чужденците в Република България. Едно от изискванията за влизане в страната на чужденец, който не е гражданин на ЕС, е да притежава виза и това изискване е валидно за случая, по отношение на жалбоподателя. Видовете визи, посочени в чл. 9а ЗЧРБ се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България - чл. 9г. от ЗЧРБ и чл. 10, ал. 1 от НУРИВОВР. Специалните основания, при наличието на които, се отказва издаване на виза и влизане в страната на чужденец, са регламентирани с императивната разпоредба на чл. 10, ал. 1 от ЗЧРБ. Формата, под която се отказва издаване на виза, е определена с чл. 34, ал. 1 от Наредбата - "формуляр в два екземпляра по образец, съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице". Процесният отказ е обективиран именно във формуляр, по смисъла на чл. 34, ал. 1 от НУРИВОВР, предвид което законоустановената форма е спазена.

Актът е издаден от компетентен орган, съгласно чл. 34, ал. 1 от НУРИВОВР видно от приложените към преписката заповеди на Министъра на външните работи и Генерален консул в

Генералното консулство на Република България в Б..

Обжалваният отказ е издаден и при спазване на административно- производствените правила. Спазена е предвидената в чл. 30, ал. 1 и ал. 2 от Наредба за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим /Наредбата/ процедура, според която искането за издаване на виза за дългосрочно пребиваване по чл. 15, ал. 1 ЗЧРБ се изпраща чрез дирекция "К. отношения" в службите за административен контрол на чужденците в България. Консулските длъжностни лица издават или отказват издаването на виза за дългосрочно пребиваване след разрешение от дирекция "К. отношения" въз основа на съвместно мотивирано становище на службите за административен контрол на чужденците в България и Държавна агенция "Национална сигурност" освен в случаите по чл. 35, ал. 2. Съгласуването е извършено по реда и в срокове, определени в инструкцията на министъра на външните работи, министъра на вътрешните работи и председателя на Държавна агенция "Национална сигурност".

Отказът е мотивиран с правно основание – чл. 10, ал.1, т. 17 ЗЧРБ – а като фактически такива е посочено - Не представя документ удостоверяващ, че пенсията му ще се превежда по сметка в банка, действаща на територията на РБ, съгласно чл. 23, т.2 от ППЗЧРБ

В случая визата е поискана с цел получаване право на пребиваване по реда на чл. 24, ал. 1, т. 10 от ЗЧРБ, което съдът установява от представеното становище на Дирекция „Миграция“ – МВР. Според цитираната норма разрешение за продължително пребиваване могат да получат чужденци, които притежават виза по чл. 15, ал. 1 от ЗЧРБ (виза вид D) и са получили право на пенсия съгласно законодателството на Република България, държавата си на произход или друга държава и разполагат с достатъчно средства за издръжка в страната. Нормата изисква наличието на множество кумулативни предпоставки - лицето да притежава виза по чл. 15, ал. 1, да е получило пенсия, да разполага с достатъчно средства за издръжка в страната в размер не по-малък от минималната пенсия съгласно законодателството на Република България, осигурено жилище, задължителни здравни застраховки и осигуряване. Нормата на чл. 24, ал. 2 ЗЧРБ изисква и представяне на документи за съдимост или за криминална, или за полицейска регистрация, издадени съгласно законодателството на държавата на гражданството, на държавата на произход или обичайното пребиваване. В Правилника за прилагане на ЗЧРБ чл. 14 и чл. 23 от него са посочени документите, с които се доказват обстоятелствата, визирани в закона.

В чл. 24, ал. 1, т. 10, във вр. с ал. 2 ЗЧРБ не съществува изискване, такова каквото е посочено от административния орган, че следва да се представи „документ, удостоверяващ, че пенсията му ще се превежда по сметка в банка, действаща на територията на РБ“. След като подобно изискване не е регламентирано в закона, то не може да се въвежда с подзаконов нормативен акт, какъвто е Правилника за прилагане на Закона за чужденците в Република България. Член 23, т. 1 и т. 2 ППЗЧР сочи документите, с които се доказват двете кумулативни предпоставки, визирани в хипотезата на чл. 24, ал. 1, т. 10 ЗЧРБ. Разпоредбата на чл. 23, т. 1 ППЗЧРБ е свързана с първата предпоставка от чл. 24, ал. 1, т. 10 ЗЧРБ - правото на пенсия на чужденеца, а разпоредбата на чл. 23, т. 2 ППЗЧРБ е свързана с втората предпоставка на чл. 24, ал. 1, т. 10 ЗЧРБ - чужденецът да разполага с достатъчно средства за издръжка в страната. Изразът " по която ще се получават съответните преводи от пенсията.", употребен в чл. 23, т. 2 ППЗЧРБ не визира задължение за чужденеца, към датата на подаване на заявлението му за получаване на разрешение за продължително пребиваване, вече да е получил преводи от пенсията си по откритата в България банкова сметка или да удостоверява това обстоятелство в бъдеще. Цитираният израз и употребения в него термин " пенсията" следва да се тълкува като възможно средство за доказване на изискването за наличие в чужденеца на достатъчно средства за издръжката му на територията на България (Р № 4689 от 08.05.2025г. по адм.д. № 5457/2024г. на ВАС). Последното той е

доказал с представеното извлечение на налични парични средства. Независимо от горното и в допълнение следва да бъде отбелязано, че в преписката се съдържат и доказателства които установяват, че към момента на подаване на заявлението апликантът е представил документ удостоверяващ, че пенсията му ще се превежда именно в банка, обслужвана на територията на Р България /л.28-гръб/. Последното се установява и от представеното на съда извлечение.

Предвид изложеното не се установяват сочените в отказа основания. Не може да се формира извод за законосъобразно издаване на отказ за издаване на виза и само поради наличие на отрицателно становище на Дирекция Миграции. Същото има за цел да подпомогне органа с предоставената му информация, но задължение на ответника е да прецени дали е налице т. 17 на чл. 10, ал. 1 т.е. не доказва достоверно условията на пребиваването си. Трябвало е да прецени дали предложението е мотивирано и съответства ли е на закона.

Следователно отказът е незаконосъобразен, поради което трябва да се отмени и преписката да се върне на ответника за ново разглеждане на заявлението.

С оглед изхода на делото и своевременно заявена претенция, на жалбоподателя следва да се присъдят доказано сторените в производството разноси в общ размер на 255,11 евро, от които 250 евро платено адвокатско възнаграждение и 5,11 евро държавна такса.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 1 от АПК, Съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на П. Й. Х. (Р. О. Н.), гражданка на Република Т., [дата на раждане] в [населено място], Т. Отказ за издаване на виза тип „D“ от 27.03.2026 г., издаден от завеждащ консулска служба, „Консулска канцелария“ на Република България в [населено място], Република Т..

ВРЪЩА преписката на ответника за ново разглеждане съобразно указанията.

ОСЪЖДА Министерство на външните работи да заплати на П. Й. Х. (Р. О. Н.) разноси по делото в размер на 255,11 евро.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд, в 14-дневен срок от съобщението до страните.